

35. ... *alltid jungfrun* (Gunnar Ekelöf). Læseren, hvis forjagede blik nu om lidt allerede er nået helt herhen, burde, hvis det ikke netop var for sent, have sprunget denne indledning over. Ret beset gør den resten af stykket overflødig. Hvad jeg havde i sinde at omtale har læseren netop oplevet. Jeg er nu henvist til at drage fordel af den kendsgerning, at både han og jeg er indfødte i en kulturkreds, som ulejliger sig med at skelne mellem oplevelsen og dens referat og til sin egen skam giver den sidste forrang, også i litteraturen. Helt lade oplevelsen i stikken kan vi ikke, men for alvor tillægge den betydning formår vi først, når vi har løsnet den fra den tid, hvis udfoldelse gjorde den mulig og enestående. Den rykkes med talen ind i omtalen og bliver her referérbar, en erfaring, næsten, det litterære spilfægteris uundværlige offer.

Vender vi nu, uden at forlade det refererende sprogs trættende reservat, vores opmærksomhed imod tiden selv, fanges vi på samme måde i sprogets snare som læseren i dette stykkes begyndelse. Den sproglige udfoldelse vil i ét væk søge en genstand, en betydning, et emne, noget den kan fordrive tiden med, og i kampen med